

Forhold. Vi anser det for nødvendigt at faa Kronen bragt op til Paritet og samtidig faa Balance bragt til Veje paa Regnskabet. Vi ved, at ved Kræfternes frie Spil vil det aldrig naas, hvad Regeringen jo selv regner med, naar den foreslaar Indgreb som de sidste. Medens vi mener, at et Økonomiraad, sammensat af dem, der er interesserede i Sagen, skal gøre det, mener Regeringen, at Bankerne bedre kan gøre det, og at de bør være de dominerende i saa Henseende.

Saa kommer jeg til — jeg havde noteret det, og selv om Indenrigsministeren ikke havde været saa utaalmodig, havde han nu faaet det at vide —, hvorledes vil det lykkes at faa dette gennemført? Er det muligt, at Socialdemokraterne kan gøre det, som jo dog i hvert Fald ikke bliver Flertal i Landstinget, ikke en Gang sammen med det radikale Venstre, og som heller ikke alene... (Afbrydelse.) Ja, vi har store Forventninger til Valget. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at vi gaar lige saa trygt til Valg som det ærede Medlem og hans Parti, maaske endogsaa tryggere, men vi tror dog ikke, at vi vil faa absolut Flertal her i Salen. Og hvordan vil Stillingen saa blive? Hvis Vælgerne den 11. April erklærer paa utvetydig Maade: Vi vil ikke længere finde os i, at Samfundet bliver rigere og rigere paa Varer, medens man ude i Befolkningen bliver fattigere, fordi Kapitalen har sit frie Spille- rum, vi vil derfor ind paa nye Veje, vi kræver nye Foranstaltninger gennemført, saa skal den højtærede Indenrigsminister ikke ulejlige sig med at tænke paa, hvorledes det radikale Venstre vil stille sig, saa er jeg ganske overbevist om, at da vil den højtærede Minister, der dog vel holder paa, at Folkets Villie er Landets Lov, hvis han har saa meget tilbage af Venstres gamle Program, kunne forstaa, at saa vil man baade fra Oppositionens Side her i Folketinget og ogsaa fra Landstingets Side forstaa, at dette Krav fra Vælgerfolket lader sig ikke overhøre. Man vil ikke længere fortsætte med Kapitalismens frie Ret, med den stærkeres Ret, med Kræfternes frie Spil, man vil have Orden, saaledes at det bliver muligt for Mennesker at leve et ordentligt Liv her i Danmark, hvor man ikke mangler det, der skal til til Underholdet.

Det er min Overbevisning. Men det er jo muligt, at den højtærede Indenrigsminister, naar han til den Tid kommer hen til sit Domicil i Landstinget, mener, at man behøver ikke at tage noget Hensyn til, hvad Vælgerfolket maatte mene, naar de fælder Dom over det nuværende Styre og kræver, at man skal ind paa helt nye Veje. Og saa

spørger vi Vælgerfolket paa ny: Længes I tilbage til det foregaaende Styre? Vil I have en Gentagelse af det, maaske med den nuværende Indenrigsminister til den Tid som Fløjmand, eller vil I videre ad de Veje, vi nu gaar? Og een Ting kan den højtærede Minister være sikker paa: man vil ikke være angst for at spørge Vælgerne, hvis der herinde skulde vise sig Modstand mod det, som Vælgerne ønsker. Vi har siddende et Landsting, og det kan lade haant om, hvad Vælgerne vil, takket være Venstres Forsigtighedsforanstaltninger; men jeg siger, at den Dag, Landstinget vil modsætte sig, hvad det danske Vælgerfolk klart udtaler som sin Villie, har Landstinget fældet sin Dødsdom. Og jeg er sikker paa, at den Dag, da Vælgerfolket erklærer, at det ikke vil være under det nuværende Styre, men ind paa andre Veje, vil de Veje, som Socialdemokratiet har anvist, i alt væsentligt blive fulgt. Hvis Vælgerne udtaler deres Villie klart og utvetydigt, er jeg sikker paa, at selv den højtærede Indenrigsminister til den Tid vil være saa medgørlig, at han ikke som i Dag mener, at han ganske rolig kan ignorere de forskellige Bevægelser ude i Befolkningen.

Derfor siger jeg til Venstres Ordfører: Vi gaar trygt til Valg, og jeg ved ogsaa, at skulde vi til at undersøge, hvem der gaar mest tryk til Valg, ved Venstre med fuldkommen Sikkerhed, at naar de nu gaar til Valg den 11. April, fordi de har spillet Fallit, fordi de intet kan gennemføre og ikke kan anvise, hvad der skal ske efter Valget, bliver Valgdagen den 11. April det nuværende Ministeriums Dødsdag.

Korsgaard: Den ærede Ordfører for Venstrepartiet (Martin Hansen) har jo opgjort Finanslovens og Tillægsbevillingslovens samlede Resultat til, at der i Øjeblikket er et Underskud paa ca. 38 Mill. Kr. Overfor dette Tal, som jo slet ikke er saa helt lille, forekommer det mig, at den ærede Ordfører er noget for optimistisk, naar han udtaler en næsten absolut Viden om, at dette Underskud paa Statsregnskabet vil være forsvundet. Jeg nærer som den ærede Ordfører naturligvis det Haab, at det vil være forsvundet, og jeg nærer den Overbevisning, at det vil være reduceret i ganske betydelig Grad; men jeg tør ikke sige, at jeg nærer nogen absolut Overbevisning om, at det vil være helt forsvundet. Sammenligner man det forudgaaende Statsregnskab med de tilsvarende Finans- og Tillægsbevillingslove, er jo Forholdet det, at den Gang stillede Statsregnskabet sig ca. 50 Mill. Kr. gunstigere end de tilsvarende